

Βαρῶσια 1 Ιουλίου 1946

Αγαπητέ Ανδρέα,

Πήρα το προχθесινὸ σου γράμμα και σε βομβαρδίζω αμέσως με ἄλλο. Σήμερα καθὼς ξαίρεις θα ριφθῆ ατομική βόμβα μα δεν ελπίζω να σε συνταράξει περισσότερο από την ατομικήν που σου ρίπτω με την είδησιν ὅτι μεγάλη σύγκρουσις ἐπῆλθε μεταξύ δύο τεραστίων αντιμαχομένων παρατάξεων, ἐμοῦ και της αλοῦπας. Συναγωνιστῆς δίπλα μου στέκεται και ο Σίμος, φαντάσου δε να λέγω, φαντάζεσθε πράματα που οὔτε υπάρχουν οὔτε γίνονται μεγαλοποιεῖται δε ωρισμένα μικροπράματα διὰ να δημιουργεῖται φασαρίες. Με ηπειλήσε ὅτι θα το πη του θεῖου μου γιατί λέει ἐσύ δεν μου ἔκαμες τίποτε ως τώρα και ἀπορῶ τι σου γίνεται. Ἐννοεῖται ὅτι η σύγκρουσις ἐπῆλθε ὅταν ηθέλησα μαζί με τον Σίμον να υποστηρίξωμεν ολίγον σε μερικά σημεία την Ἐλέγκων. Ὅπωςδήποτε εἶναι τα τελευταῖα πράματα που λαμβάνω υπ' ὄψιν. Σημειωτέον ὅτι περνούμε κατὰ τα ἄλλα θαυμάσια γιατί ποτίζω τακτικά τα φτιόρα, ἐκτὸς των της ταρράτσας που θα τα ἀφίσω να ξεράνουν, και γι αυτό μου ἔταξεν να μου δώσει ἕναν παντελὸνι ἄσπρο.

Ελπίζω πως μόλις πάρης το γράμμα μου θα ἔχω την ἰδίαν ὥραν και ἐγὼ το δικὸ σου. Χθες εἶχαμε στο Λύκειον, ο Σύλλογος δεξίωσιν προς τιμὴν των ἀποφοίτων. Ἦσαν παρόντες ἐκτὸς των μαθητῶν και ὅλοι οι νέοι καθηγηταί ως ἐπὶ το πλείστον Δωδεκανῆσιοι, οι οποίοι ἦσαν ἐνθουσιασμένοι διὰ την ἀπελευθέρωσιν της πατρίδος των. Ἐκείνην την στιγμὴν κατὰ την διάρκειαν της γιορτῆς ἀνέβηκα στο βῆμα και ἔκαμα ἐκ του προχείρου μίαν σύντομον πλην ωραιότατην ομιλίαν για τα Δωδεκάνησα, τὸσον ωραίαν ὥστε ο Συριώτης μου εἶπε. Να μου επιτρέφεις να σου δώσω ὄχι τα τυπικά συγχαρητήριά μου ἀλλὰ τα ἐγκάρδια μου. Σου δίδω λίγα ἀποσπάσματα για να καταλάβης. Ο βαθυστόχαστος ποιητῆς της γενιάς μας διακατεχόμενος ἀπὸ μεγαλειώδη της ψυχῆς συναπλάσματα ομιλουργή στίχους μέσα στους οποίους ονειρευόμενος την Θεάν Ἐλευθερίαν ἐτοιμὴν να ἐγκαθιδρύσει τον θρόνον της στην αιματόβρεχτη γη προφητεύει.

Στη σκιά χεροπιασμένη, στη σκιά βλέπω εγώ
κρινοδοάκτυλες παρθένες όπου πλέκονται χορό
Κι η ψυχή μου αναγαλιάζει πως ο κορφοσ κάθε
μιας γλυκοβύζαστο ετοιμάζει γάλα ανδρείας και
λευτεριάς.

Διακατεχόμενοι και ημείς σήμερα από τα ίδια
μεγαλειώδη της ψυχής συναπλάσματα, νοιώθοντας
πέρα ως πέρα το μεγαλείο του θεϊκού βωμού που
φήλωσεν αρρενωπή γενιά μας προς την ελευθερίαν
ανάμεσα στο ανάκλυτο των αιώνων ας αφίσουμεν την
ψυχή μας ν' αναγαλιάσει χαρωπή, γιατί όχι στη
σκιά μα στο ΦΩΣ,

ΦΩΣ χεροπιασμένες στο ΦΩΣ βλέπουμε μεις
κρινοδοάκτυλες παρθένες όπου πλέκουνε χορό.

Χορεύουν αι δώδεκα του Αιγαίου νύμφαι. Χορεύουν
τα δώδεκα νησιά. Χορεύουν μαζί μ' αυτά και
οι δώδεκα θεοί, φωτινόν το φως, του νεογέννητου
Απόλλωνα φωτίζει την Δήλον και κατηυγάζει όλην
του την αρχαίαν μεγαλοπρέπειαν και λάμψιν.
..... Ακολουθούν άλλα διάφορα λόγια και
ύστερα:

Μονάχα η Αφροδίτη αναδυομένη από τους αφρούς
των πολυστέναχτων ακρογιαλιών του νησιού μας
αναλύεται σε λιγμούς γιατί βλέπει τους κήπους
στους οποίους λουότανε και τα μέρη στα οποία
χαιρότανε την ελευθερίαν της σκλαβωμένα.

Ας σφίξουμε όμως αδέρφια εμείς οι υπόδουλοι
Κύπριοι, ας σφίξουμε λέω το γρόθο μας κι αν
πνίξουμε το λιγμό μας κι ας χαρούμαι και μεις
γιατί τα αδέρφια μας χαράς ευαγγέλια ευαγγελί-
ζονται.

Στη μυσταγωγή αυτή στιγμή που ο νους κάθε Έλληνα
σπάει τα δεσμά της σμικρότητος, ξεπερνάει τα
όρια της προσωρινής σκέψης γιγαντώνεται σ'
ένα απέραντο παλμό ακράτητου ενθουσιασμού ας
αφίσουμε την καρδιά μας να σκιρτήση χαρά κι
ας χαρούμε κι ας γιορτάσουμε κι ας πανηγυρίσουμε
γιατί τ' αδέρφια μας την χαράν των χαρών χαίρονται
την εορτήν των εορτών εορτάζουν και την πανήγυριν
των πανυγήρεων πανηγυρίζουν.

Χαρήτε λοιπόν αδέρφια. Χαρήτε Ελληνοπούλες
κι Ελληνόπουλλα, χαρήτε το σφιχταγιάλιασμα
της μάνας.

..... Ακολουθούν λίγα άλλα λόγια που μου
διαφεύγουν και τελιώνω με το ποίημα του Λιπέρτη.
Καρτερούμε μέραν νύχταν να φυσήση ένας αέρας
.....

Ήταν σου λέω θαυμάσια. Ήμειναν όλοι κατενθουσιασμένοι. Το δε γεγονός ότι μιλούσα εκ του προχείρου χωρίς να τα χάσω καθόλου, τουναντίον έβλεπα το ακροατήριον και έδιδα και τον κατάλληλον τόνον στην φωνήν έκαμνε ακόμη ωραιότεραν την ομιλίαν. Η κ. Μαρία Π. Ιωάννου, μου λέει: Έχεις μέλλον εσύ παιδί μου.

Κατ' εμέ ήταν η ωραιότερα όλων των ομιλιών που έκαμα. Την εμπνεύστηκα πάνω στο Κύκειον λόγω του ενθουσιασμού των Δωδεκανησίων καθηγητών, βγήκα πάνω στην ταρράτσαν μόνος για δέκα λεπτά, την συνηρμολόγησα και ύστερα την είπα. Προοδεύομεν.

Κλείω τώρα. Δεν ξαίρω αν θα σου γράψω εν τω μεταξύ το Σαββάτον, πάντως γράψε μου εσύ. Η θεία μου φεύγει οριστικώς την Τετάρτην. Τα παντελόνια σας τα έραφε. Θα σας τα στείλωμεν με πρώτην ευκαιρίαν. Τα ξύλα δεν τα παρελάβωμεν ακόμα. Πάντως θα σας κρατήσωμεν τα σχετικά.

Αυτά προς το παρών και χαιρετίσματα στην παρέα.

Με αγάπην

Κυριάκος.